

[Nina Andersen.]

erhvervsmæssige undersøgelser kun må foretages af læger og apotekere samt af personer, som af sundhedsstyrelsen autoriseres dertil. Der er føjet en straffebestemmelse hertil, idet der kan straffes med bøde, hvis man uden at have de tilstrækkelige kundskaber og den nødvendige autorisation foretager sådanne undersøgelser. Også dette ændringsforslag har fået hele udvalgets tilslutning.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om mindretallets ændringsforslag.

Det er klart, at det, som her er det mest gennemgribende, er ændringsforslaget under nr. 1 til § 1, stk. 1, nr. 1, hvorved det pågældende mindretal foreslår, at 2. punktum udgår. Det betyder en fastholden af ordlyden i den nuværende lov. Der findes en motivering herfor i betænkningen, og af den fremgår det, at mindretallet er af den opfattelse, at den praksis, der har udviklet sig efter 1937-lovens vedtagelse, ikke har været i overensstemmelse med lovens mening. Denne opfattelse kan et flertal indenfor udvalget ikke dele, idet det mener, at den praksis, der har udviklet sig, har været i overensstemmelse med lovens hensigt, og man kan i så henseende henvisse til bemærkningerne til det lovforslag, der førte til 1937-loven.

Flertallet kan heller ikke tilslutte sig mindretallets ændringsforslag nr. 3, hvorved det foreslåede nr. 4 i § 1, stk. 1, skulle udgå. Det er den nye bestemmelse om, at der skal være en mulighed for svangerskabsafbrydelse, hvor ingen af de tidligere gældende indikationer kan anvendes. Flertallet er af den opfattelse, at det utvivlsomt er således, at der undtagelsesvis kan foreligge tilfælde af så alvorlige fysiske eller psykiske defekter, defekter, som ikke er arvelige, at det er rimeligt, at der er en mulighed for svangerskabsafbrydelse. Flertallet mener ved sit ændringsforslag under nr. 4, som jeg tidligere har omtalt, at have givet det pågældende stykke en sådan affattelse, at det er fuldt forsvarligt, og kan derfor ikke tilslutte sig mindretallets forslaget.

Vi mener, at motiveringen for flertallets ændringsforslag nr. 5 om fristen for, hvornår svangerskabsafbrydelse kan finde sted, samtidig er en begrundelse for, at man må gå imod mindretallets ændringsforslag nr. 6,

som gør udløbet af den 3. svangerskabsmåned til det seneste tidspunkt for afbrydelse.

Endelig går flertallet imod mindretallets ændringsforslagene nr. 8 og 10, som tilsigter at lade de foreslåede særlige samråd med mødrehjælpsinstitutionerne udgå, således at bedømmelsen af, om svangerskabsafbrydelse kan finde sted, træffes af to læger. Da flertallet fastholder § 1, stk. 1, nr. 1, i den ordlyd, der er foreslået, og med de foreslåede ændringer, er det naturligt, at man også fastholder, at det sociale syn må medtages ved vurderingen af, om svangerskabsafbrydelse kan finde sted, og man kan derfor ikke tilslutte sig de ændringsforslag, mindretallet har stillet på dette område.

Om drøftelserne i udvalget skal jeg iøvrigt nævne, at man har beskæftiget sig indgående med lovforslagets § 10, som omhandler oplysningsarbejdet, og alle i udvalget har været enige om vigtigheden af dette oplysningsarbejde. Lovforslaget giver en mulighed for, at staten kan yde kommuner eller private foreninger eller organisationer, som påtager sig organiseringen og driften af et oplysningsarbejde overfor befolkningen om seksualhygiejne, refusion af indtil halvdelen af udgifterne herved.

Udvalget er af den opfattelse, at afgørelsen af, om tilskud kan ydes til en forening eller en organisation, må bero på overvejelser i det enkelte tilfælde. Med i overvejelserne må det tages, om den pågældende forenings eller organisations formål med at optage et sådant oplysningsarbejde er overvejende ideelt eller rent forretningsmæssigt. Man finder også, at lederens person er af betydning ved bedømmelsen af, om tilskud kan ydes.

Man har også i udvalget beskæftiget sig med § 11, der omhandler forhandlingen af genstande og stoffer, som er tjenlige til at forebygge svangerskab, og priserne på dem. Der har været nogen tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at have en prisbestemmelse i denne lov, men da der ikke i nogen anden lovgivning findes mulighed for en sådan prisfastsættelse, har man ment at burde fastholde bestemmelsen herom i § 11. Det er utvivlsomt, at der tjenes store penge ved omsætningen af forebyggende genstande og stoffer, og udvalget mener derfor, at en bestemmelse om prisfastsættelse er påkræ-